

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XVII. évfolyam 2. szám (132.) - 2020. február

Hegyi beszéd

Mózes lehozta a kőtáblákat a hegyről, és olyan egyszerűnek tűntek a parancsok. Olyan

magától értetődőnek. Aztán a mindennapok taposómalmában bizony csak kicsorbul az emberi igyekezet, s ha este visszanezünk a napra, áthágott tilalomfák hevernek körülöttünk. És akkor jön Jézus, és a nehezet lehetetlenre váltja.

Mert az rendben van, hogy ne ölj, node hogy ne haragudj? Hogy lehet nem haragudni? Ki az, aki nemcsak arra képes, hogy visszagyömöszölje kibuggyanó harag-

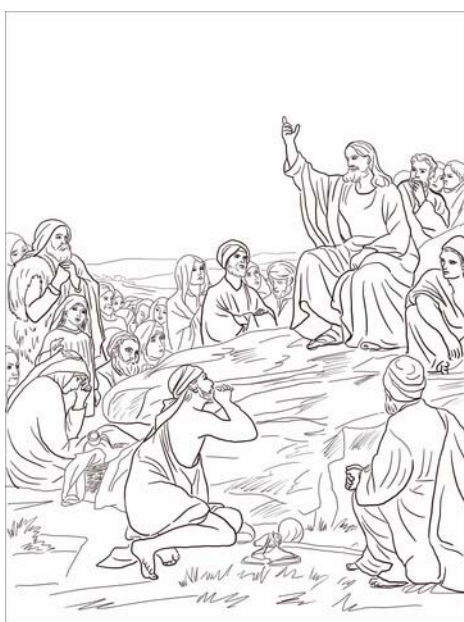
ját, hanem visszagyömöszölnivalója sincs, egyszerűen nem uralkodnak

felette a fellobbanó érzések?

Senki. Méltók vagyunk az ítéletre, a kárhozat tüzére. És akkor jön Jézus, és ránk önti kegyelmét, hogy mégis lehetséges legyen a lehetetlen.

A februári évközi vasárnapokon a hegyi beszéd részleteit olvassuk. Sónak lenni,

fénynek lenni, ez a küldetésünk, s lapszámunk írásai, tanúságtételei mindmind azt mutatják, hogy ez a küldetés nem lehetetlen vállalkozás.

Búcsúzó kántorunk: Kovács Krisztián

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén búcsúztunk el Krisztiántól, aki a Havannán folytatja a kántori szolgálatot, azon a plébánián, amelyhez tartozik, s abban a templomban, amelyikben felnőtt. Három hónap híján öt évet töltött nálunk.

ÖHL: Krisztián, változott-e a kántorságról kialakított képed az Imrén töltött idő alatt?

KK: A kántori szolgálat egy felelősséggel teljes szolgálat. A liturgián elhangzó énekekkel tanító munkát végzünk, mivel a szentmisén megszólaló énekek az adott nap vagy ünnepnap tartalmát fejtik ki, részletezik, mélyítik el. Ebben látom az egyházi zene szépségét és nehézségét is. A kántorságról kialakított képpel kapcsolatban ebben látom a változást, több ez mint zene, hitvallás.

ÖHL: Mi az, amire jó szívvel fogsz majd később is emlékezni az itt töltött időből?

KK: A kóruspróbák kedves emlékek számomra, vagy éppen a kíváncsiskodó gyermekek az orgonánál. Egy-egy jó szóra is szívesen emlékszem vissza, melyeket a szentmise után kaptam. A szívemben maradnak a rózsafüzért hűségesen végző asszonyok, akik télen a nagy hidegben, nyáron a nagy hőségben rendületlenül végezték a szentolvasót közösségünkért, fiatalságunkért, papjainkért és betegeinkért. Szeretettel gondolok vissza minden plébánosomra, akik krisztusi szeretettel vezették és vezetik még mindig a pestszentimrei egyház "bárkáját". Hálával gondolok vissza az irodában töltött időre, Simó Julira, Vendlóczki Marika néniére és

Gorjánác Marika néniére. Köszönöm a szeretetüket és barátságukat!

ÖHL: Mit üzensz az utódodnak?

KK: Ismerjen meg minél többeket a pestszentimrei közösségben, sok kincset találhat az ember.

ÖHL: Van-e valami tanácsod, üzeneted az imrei közösségnek?

KK: Csak egyet mondanék, tulajdonképpen kérek, hogy énekeljenek mindig lelkesen, ahogy annyiszor hangsúlyoztam, ne hagyják elveszni ezt a közös és egyetemes kincset. Legyen az énekük Istent dicsérő zene!

ÖHL: Igyekezni fogunk! Kísérjen Isten áldása az új helyeden is!

Új kántorunk: Laczó-Luty Johanna

Mosolygós, közvetlen és első pillantásra is látszik, hogy hatalmas teherbírású és energiájú asszony, nehéz elhinni, hogy legidősebb gyermeke már 19 éves, ő maga pedig már 27 éve ül a templomi orgonák mögött.

ÖHL: Az első diplomádat közgazdaságtanból szerezted, hogy fér meg ez a zene mellett?

LJ: Édesanyám volt közgazdász, ezért mentem a győri Széchenyi István Főiskolára, de hamar kiderült, hogy nem ez az én utam. Megszereztem ugyan a diplomát, de soha nem lett belőlem közgazdász. A zene sokáig csak hobbi volt, zongoráztam a zeneiskolában, zeneművészeti szakközépiskolában, majd a főiskolán bejártam a Művészeti Fakultás zongoraóráira is. A nagymamám javaslatára végeztem el a kántorképzőt, és nagyon megtetszett. 14 évesen kaptam meg a kántori oklevelet, és kezdetem szolgálni a győri bazilikában.

ÖHL: Most informatika és énektanár vagy, az éneket értem, de honnan jött az informatika?

LJ: Semmit nem értettem hozzá, de érdekelt, hát a főiskolán felvettem ezeket a tárgyakat is. Aztán később elvégeztem a tanári szakot is, még később az énektanári szakot. Több iskolában is tanítottam, most a Pál Apostol Katolikus Iskolában dolgozom. Hétfőtől csütörtökig tanítok, a péntek szabad, hogy a temetéseken is tudjak szolgálni.

ÖHL: Hogy találtál ránk?

LJ: Krisztián írta ki a facebookra, hogy helyette keres január 1-jére. Aztán apránként kiderült, hogy a januári hétfőkre, péntekekre és vasárnapokra is. Úgyhogy eleinte csak helyettesíteni jöttem. Több mint egy évtizede vagyok kántor a Wekerle-telepi Munkás Szent József templomban, de a lányommal, Brigittával együtt egy pesterzsébeti templomban is orgonáltunk. Ez utóbbit most fel kell adni, de a Wekerlén továbbra is mi fogunk szolgálni.

ÖHL: Hogy fog mindez beleférni az időtökbe?

LJ: Megszállott vagyok, ha a kántorkodásról van szó. Brigitta lányom

öt éve került mély vízbe, mert a legkisebb lányom december 23-án született, így Brigittának kellett az egész karácsonyi ünnepkör összes szentmiséjén orgonálni. Úgyhogy a maga 19 évével már ő is tapasztalt kántor. A Zeneakadémiára készül, az az álma, hogy orgonaművész legyen.

ÖHL: Január 6-án hallottuk őt először, amikor felváltva énekeltek és orgonáltak egy másik kántorjelölttel. Már akkor is feltűnt az, ami rád is igaz: tökéletesen lehet érteni minden szót, amit énekeltek.

LJ: Wekerlén edződünk, ahol rettenetes az akusztika és nincs jól megoldva a hangosítás.

ÖHL: Hogy tetszik az orgonánk?

LJ: Szép hangszer, de kicsit sajnálom, hogy elektromos, én sípos orgona párti vagyok.

ÖHL: Volt a templomnak sípos orgonája, de felrobbant a toronnyal együtt a második világháborúban.

LJ: Nagy kár érte.

ÖHL: Bizony. Az egyházzeneben melyik stílus áll a legközelebb hozzád?

LJ: Szeretem a gregoriánt és a kórusmuzsikát is, de szívesen játszom népenekeket is. Férjem egyházzenei szerzői munkássága révén szívesen játszom modern egyházzeneét is. A

keresztény könnyűzene kicsit távolabb áll tőlem, de azt is lehet igényes hangszereléssel és kísérettel játszani.

ÖHL: Kevés időt töltöttél még itt, de talán mégis van már valami benyomásod rólunk. Milyenek látsz bennünket?

LJ: Nagyon közvetlenek és kedvesek az emberek, mindenki mosolyog, jönnek bemutatkozni, ilyet én még nem tapasztaltam máshol. Miklós atyát pedig nagyon empatikusnak, emberségesnek ismertem meg. Nagyon jól szervezi a közösség életét, és látszik, hogy szereti a híveit, ami talán a legfontosabb.

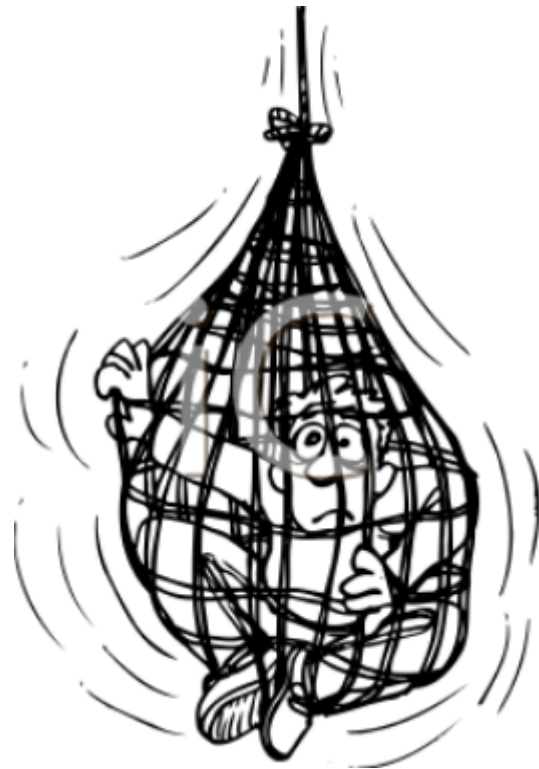
ÖHL: A kórusunk az utóbbi években már csak a nagypénteki passióra áll össze. Volna energiád még egy kórusra is?

LJ: Nagyon szívesen foglalkozom felnőttekkel is, gyerekekkel is, rajtam nem múlik!

ÖHL: Remélem, mi is igyekezni fogunk!

Emberhalászat

A gyerekprédikációk egyik visszavisszatérő kelléke egy háló, amivel „kihalásznak” valakit a padsorokból, egy olyan kisgyereket, akinek nincs elég bátorsága ahhoz, hogy kimenjen az oltár elé, de a hálóban ringatózva mégis eljut a többiek közé. Ahogy Jézus emberhalászokká tette az apostolokat, úgy kaptuk meg keresztségünkkel mi is a feladatot arra, hogy hirdessük az evangéliumot, és elvigyük Krisztus örömhírét azoknak, akik nem hisznek benne. A Néri kórusba nemrég beállt egy új tag, Kékesi Iza, akit évek szívós munkájával és biztatásával Fülöp Janka és családja „halászott” ki, vezetett lépésről lépésre a közösségbe.

ÖHL: Iza, Jankával óvodás korotoktól fogva egy csoportba jártok, hogy vett rá arra, hogy eljöjj a templomba is?

Kékesi Iza: Mindig mondogatta, hogy milyen jó a közösség, kíváncsi lettem, eljöttem és megnéztem: tetszett, amit itt láttam. Engem reformátusnak kereszteltek, kiskoromban néha jártam templomba, de ez egészen más.

ÖHL: Elsőáldozó is lettél.

KI: Megkérdeztem Erzszi nénit, hogy lehetnék-e, és ő befogadott a felkészítő csoportba. Fülöp Csilla is mindig biztatott.

ÖHL: Most pedig már a Nériben énekelsz!

KI: Szeretek énekelni, és más a Fecskékkel is énekeltem, ezt is Csilla javasolta, és igaza volt, nagyon jó volt velük. Otthon érzem magam a közösségben, sok mindenkivel jóban vagyok, úgy érzem, ide tartozom, és befogadtak.

Ökumenikus imahét

*Áldás Békeesség! Erős vár a mi Istenünk!
Az Úr áldjon meg! Dicsértessék a Jézus
Krisztus!* –köszöntésekkel kezdtünk meg
minden együtt töltött imaestet.

Idén a januári ökumenikus imahét szentírási szövegeit a máltai testvérek választották ki, ezért az apostolok cselekedeteinek a 27. fejezetéből Szent Pál hajótörését és megmenekülését olvastuk. Minden napra két ige szakasz volt, egy evangéliumi és egy az ApCsel-ből. Az igehirdető szabadon választhatott a kettő közül. Az imahéten négyszer találkoztunk, minden alkalommal más-más felekezet templomában. Az első estét a baptista testvérek imaházában tartottuk, ahol Miklós atya prédikált a reményről. A második este az evangélikus templomban volt, ahol Háló Gyula baptista lelkész beszélt a megmenekülés bátor és férfias helytállásáról, s ennek kapcsán a

mai férfiak és apák helyzetéről. A harmadik estén a református templomban tartottuk a közös áhítatot, ahol az evangélikus lelkész, Horváth-Csitári Boglárka az Isten Országa keresésének elsődlegességéről beszélt, hiszen a többi ráadásként kapjuk meg. A záró alkalom nálunk, a katolikus templomban volt, ahol a református lelkész, Kadosa Bálint prédikált a csodálatos kenyérszaporításról. A beszéde fő gondolata a Jézusi felszólítás volt, ahogy tanítványait küldi „Ti adjatok nekik enni”.

Miklós atya megkért, hogy legyek a házigazdája ennek a záró alkalomnak. Hitem szerint az Úr volt ennek az estének a házigazdája, Ő látott minket vendégül, Ő ajándékozott meg minket, s reményem szerint így lesz egy akol és egy pásztor. A köszöntés után röviden összegeztem a hét témáit, és kifejttem az estére jutott ApCsel 27,33-44 részt, melyben virradatkor Pál biztatta a hánykolódó hajótörötteket, hogy egyenek. 14 napja nem ettek. Senki fejéről egy hajszál sem fog elveszni. Vette a kenyeret, hálát adott, megtörte és evett. Erre mind nekibátorodtak. Ebből emelek most ki pár gondolatot.

A virradat után új nap jön, felejtjük el ami mögöttünk van és feszüljünk neki annak, ami előttünk áll. 14 napja koplalnak, a félelem megbénította őket, nincs jövőképük, csak szorongás, aggodás. Pál példája, hogy eszik, buzdítás arra, hogy erőt gyűjtsenek ahhoz, ami rájuk vár, eljutni a kétségbeeséstől a bátorságig, a férfias kitartó helytállásig, a férfias erőbedobásig. Akik Istenben bíznak, erőt kapnak tőle (Iz 40,31), erejük megújul és repülnek, mint a sasok (Tűzszekerek c.

film). Isten ereje munkálja bennünk a hűséges társ, lelkiismeretes szülő és megbízható munkatárs lelkületét! Támaszkodjunk Isten erejére, és engedjük a Tőle való függésünket! (1Kor 4,20) Amikor a dolgok késnek, zsákutcába futnak, elkeseredsz, elbátortalanodsz: bízz Benne, és ne add fel! Azonban szükséges az imádság, mert ima és erő együtt jár. Kockáztatva is engedelmeskedj, ha népszerűtlen, logikátlan vagy netán nagy ára van annak, amit kér tőled Isten, akkor is tedd meg és Isten ereje kiárad rád.

És ahogy Miklós atya prédikálta: a félelemtől, ami megbénít, depresszívvé tesz, el kell jutni a reményig, ami felszabadít. Ez történik itt a történetben.

A puszta az átmenetiség és bizonytalanság szimbóluma. Elemi szorongás bennünk „a mit eszünk, mit iszunk, mibe öltözködünk”. A pusztában ez a szorongás szintén megjelenik, mert Mózes késlekedik, megjelenik a csónakban, ahol Jézus alszik a viharban, és itt, ahol 14 napja nem esznek a félelem miatt. A szorongatás vagy bálványt emeltet velünk, vagy türelmetlenné tesz, netán depresszióba taszít – mindettől szolgátságba kerülünk, vagy ha úgy tetszik, kiszolgáltatottá válunk. A kiszolgáltatottságunkat át tudjuk-e adni Jézusnak? Az Isten tud igazi mélységet adni szívünk vágyainak, ha bízunk Benne, ha biztonságunkat hozzá kapcsoljuk. Ez a kapcsolódás tesz erőssé minket a gyengeségben. Isten, amikor teremt, nem erőlködik, *egyetlen erőfeszítése, hogy kitörölje szívünkől a bálvány bűvöletét, lecsendesítse türelmetlenségünket, megelégtse az elégedetlenkedő szívünket.* Jézus feltárja Isten Atyaságát, így esendőségünk többé

nem átok, hanem az Atyával való találkozás helye.

A teológiában tanultuk, „a kegyelem is a természetesre épít”. Maslow szükséglet piramisa szintén ezt ábrázolja a pszichológia nyelvén, csak az alapvető szükségletek kielégítése után emelkedhetünk felsőbb szintekre. Ezért az evéssel kezdődhet a megmenekülés. Jézus a kenyérszaporításkor is az őt egész nap hallgató, elcsigázott sokaságnak enni ad, nem lelki táplálékot.

Nem elhanyagolható a bizalom a jövőben, a reális jövőkép, mert ha értelmes a jövő, lesz erőd tenni magadért és lesz erőd tenni Isten ügyéért. Ezt látjuk sok fiatal életében, akik nem látva jövőt fordulnak különböző szerek, pótlékok felé.

Hiábavaló vágyaink helyett Isten *ráadásaként* az Isten országa keresése után, mindent megad, ahogy Boglárka is kifejtette. Minden jó adomány és tökéletes ajándék tőle, a világosság Atyjától száll alá. Mindennapi szükségünkhöz, és életünk legapróbbnak tűnő eseményéhez is köze van az

Atyának. Ezért kérhetjük a mindennapi kenyérért.

A hitetlen nem kéri, hanem megszerzi, telepakolt kézbe Isten nem tud ajándékozni. Az ember megkísérli, hogy Isten erejéből részt szerezzen magának, ezt látjuk a szent Grál, Simon mágus történetében is. Nem Isten iránti bizalomból, nem átadottságból, nem gyengesége elfogadásával kér a hitetlen, hanem erőből kiszakítva magának. A hitetlen magában, az erejében, a kapcsolataiban, tehetségében, szerencsében vagy a jogszabály ismeretében bízik, amikor a zavarosban akar halászni. Aki Isten nélkül szerzi a kenyeret, nem is tud hálát adni érte. Dolgozzunk meg érte igaz és tisztességes módon, amiként az Édenkertben Isten meghagyta. Ora et labora - imádkozz és dolgozz, szól a bencések jelmondata. Orando et laborando áll a Debreceni Ref. Kollégium homlokzatán a felszólítás. Könyörögni munka nélkül képmutatás, dolgozni ima nélkül hitelenség.

Amit Isten nálad letett, nemcsak a tied. Amikor a másik a mai kenyérért imádkozik, az lehet, hogy nálad van. Egy tudós mondta: a földön a kenyér kérdés szív kérdés. Fontos hogy a mindennapiért könyörögjünk, mert így minden nap Isten elé kell állnunk, kérve őt. Ha tartalékunk van, nem állunk minden nap elé kérésünkkel, bebiztosítottuk a holnapit is. Ez a biztonsági tartalék, nem a napi betevő, ránk rohad, mint a manna, vagy mint az evangéliumban olvasható, a moly, a rozsda megeszi. Eszembe jutott egy vers

arról, hogy mennyire is fontos nekünk a biztonság, a spájz:

Aranyosi Ervin: Ürge ima

Óriási a szárazság, honnan lesz így kenyerem?

Imádkozom, jöjjön eső, összeteszem tenyerem.

Na, de csak óvatosan jöjjön a csapadék, ürgelyukunk is beázhat, elázhat a maradék,

amit eddig megspóroltam, hogy majd télire legyen,

de ha beázik a spájzunk, nem áll el majd vizesen.

Szóval, kéne egy kis eső, hadd teremjen a mező,

hadd teljen meg minden raktár, lakjon jól az éhező.

S ahogy evés után minden fölösleget, ballasztot kidobtak a hajóból, nekünk is a tegnapiról és a holnapi vagy holnaputániról le kell mondanunk, hogy minden gondunkat órá hagyjuk (1Pét 5,7) mert ki tudná aggodalmaskodásával egy arasznyit is megnyújtani az életét. (Lk 12,25) Egy másik versrészlet:

Rab Zsuzsa: Miatyánk

A mi mindennapi kenyerünket add meg minékünk ma!

A napit, de mi a holnapit kívánjuk, a holnaputánit!

Legyilkoljuk érte a földjeinket, mérget vetünk

vadjaidnak, madaraidnak, emelünk kongó kőkockákat

fáid zöld kontya helyébe, s majd a kenyér-meddőföld

minket mérgez meg az ítélet éjszakáján.

E bevezető gondolatok után imádkoztunk. Drága Atyánk! Jó tudnunk, hogy Te ismersz minket. Ismered terheinket, bűneinket, vágyakozásunkat, szükségünket. Egyedül Te tudod betölteni hiányunkat, kérünk, tedd ezt most! Szeretnénk bizalommal befogadni, amit tanítasz és kínálsz nekünk ma este. Add, hogy ne csupán meghallgatói legyünk Igédnek, hanem cselekvői is. Tedd Igédet kenyérré, tápláló erővé számunkra. Végy le terheinkből vagy adj erőt azok hordozásához. Hadd legyen ajándékozásod alkalma ez a mai istentiszteletünk! Ne engedj el egyikünket se úgy, ahogy idejöttünk, formáld át életünket, hogy lehessünk a te dicsőségedre, és áldássá a ránk bízottak és sokak számára, jelesül Pestszentimre lakóinak. Taníts, hogy engedelmes lélekkel tegyük, amit mondasz, elhagyjuk, amit megítélsz, elkezdjük, amire bátorítasz, és megerősödünk abban, amit már elkezdted bennünk. Köszönjük, hogy a legképtelenebb helyzetekben is kiálthatunk hozzád, s még ajkunkon sincs a szó, Te már érted és válaszolsz is rá. Segíts, hogy ne embereknek igyekezzünk tetszeni, hanem Neked szolgáljunk, mint akik csupán azt teszik, ami a dolguk. Taníts meg minket szükölködni és bővelkedni, és taníts meg minket az „elég” misztériumára! AMEN

Az este énekekkel – nálunk a Néri Szent Fülöp Kórus közreműködött – és Kadosa Bálint igehirdetésével folytatódott. A hetet a lelkipásztorok közös áldása zárta. (Mervay Kálmán)

Az ökumenikus imahét utolsó napjára sikerült “beesnem”... Vágytam már a csendre, az Úrral való találkozásra, s oly jó volt Kadosa hitteli szavait hallgatni. Különösen egy mondata fogott meg a kenyérszaporításról szóló igemagyarázatában. Amikor Jézus azt mondja a tanítványoknak: “Ti adjatok nekik enni!”, megrettennek.... Hisz egy havi jövedelmüket kellett volna ételre odaadni... Én kész vagyok-e ilyen áldozathozatalra? Kinek segítek én? Mennyire a fölöslegemből adok, vagy merek-e nagyot ugrani? Meghallom-e egyáltalán az Úr szavát? S ha igen, tettekre merem-e váltani? Mit kér ma tőlem személyesen Jézus? Valahogy pont ezek a gondolatok jöttek más fórumról is elem... Nem árt elgondolkodni, megállni, megvizsgálni ilyen szempontból is az életemet. Mert bőven van miben fejlődni még! De jó, hogy van még idő jobbnak lenni, jobban elköteleződni, többet adni! (Kiss Orsolya)

Szent Mónika imakör

Deák Erzszi kezdeményezésére és vezetésével egy új imakör alakult plébániánkon, mely Szent Ágoston édesanyjáról, a fiáért kitartóan imádkozó Szent Mónikáról kapta a nevét.

ÖHL: Erzszi, honnan jött az elhatározás?

Deák Erzsébet: A beteglátogató csoportból indult a gondolat, ez egy összeszokott társaság, barátságok alakultak benne, ismerjük egymás gondjait, egymás családjainak problémáit, s egyszer kiderült, hogy szoktunk egymásért imádkozni. Akkor nyilallt belém, hogy ezt együtt is tehetnénk. Az első Szent Mónika közösség Spanyolországban alakult egy édesanya kezdeményezésére, Magyarországon az első csoport 1992-ben kezdte meg működését Kalocsán. Ma már ez egy országos hálózat, felvettem velük a kapcsolatot, tudnak rólunk, várják a híreket. A főplébánián is van Szent Mónika kör, de a szülőfalumban is négy éve működik egy. Ott hallottam, hogy az egyik asszonynak nagyon sok gondja volt a szenvedélybeteg férje miatt, aki egy éve már nem iszik. A világban a legfontosabb alapértékeinket kezdik ki, valamit tenni kell ellene, s az első az imádság a gyerekekért, a családért, a magyar ifjúságért, nemzetünkért.

ÖHL: Ki lehet tagja a közösségnek?

DE: Mindenki, aki vállalja, hogy az imát minden nap elmondja, s hetente egyszer az Oltáriszentség előtt is. Ez egy öt perces ima. A csoport egy hónapban egyszer találkozik, a hónap első keddjén 6 órakor a cserkészházban. Az első alkalommal tízen voltunk, és többen érdeklődtek már, így bizakodó vagyok. A következő találkozó március 3-án lesz.

A Szent Mónika közösség napi imája

Mennyei Atyánk, minden ajándék és öröm osztogatója, aki nekem az édesanyjai hivatást adtad, hálát adok neked és áldom szent nevedet!

Úr Jézus! Kérlek, növeld hitemet, erősítsd reményemet és tökéletesítsd szeretetemet, hogy jó keresztény édesanya lehessenek.

Szentlélek Úristen, erősíts engem, hogy életem minden nehézsége közepette se szűnjek meg gyermekeink hitéért imádkozni.

Minden könnyörgés előtt mondjuk: Segíts minket, Urunk...

...hogy gyermekeinket életünk példájával vezessük Tefeléd!

...hogy amikor gyermekeinkkel foglalkozunk, jóságos higgadtság, tekintély és szeretet áradjon belőlünk!

...hogy figyelemmel kövessük gyermekeink jellembeli fejlődését, és meg tudjuk óvni őket a rossz környezeti befolyásoktól!

...hogy keresztény életünk oly vonzó legyen gyermekeink számára, hogy azt kövessék, és másokra és átsugározzák!

...hogy gyermekeink tiszteljék Szentatyánkat, ragaszkodjanak az Egyházhoz, és együttműködjenek lelkipásztorainkkal!

...hogy ha gyermekeink közül valamelyik meghívást kapna a papi vagy szerzetesi életre, azt hálásan elfogadjuk és támogassuk!

...hogy gyermekeink életük csalódásai, veszélyhelyzetei vagy testi megpróbáltatásai közepette is megtapasztalják gondoskodó szeretetedet!

...hogy ha az élet útvesztőiben egyik vagy másik gyermekünk megrendülne hitében, és letérne a helyes útról, őt akkor is szeretetünkkel, türelmünkkel is imánkkal segítsük, hogy visszataláljon hozzád!

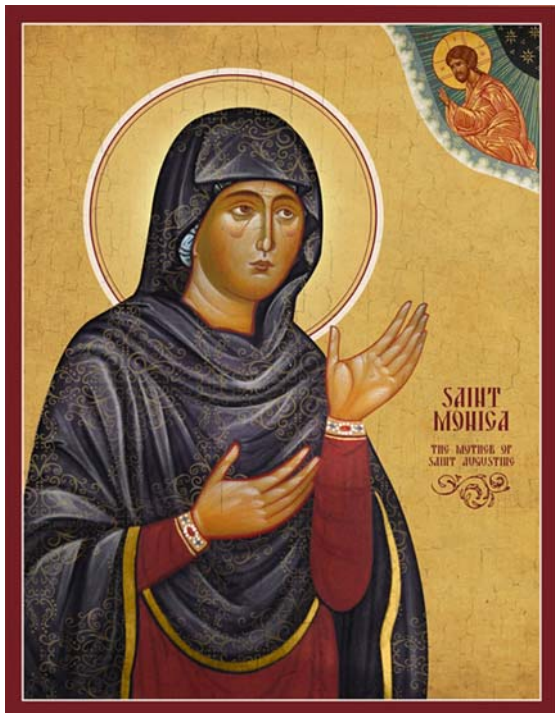
...hogy férjeink megértsék, milyen fontos feladat gyermekeink jellemének és hitének erősítése, és szívből segítsék őket imáikkal is!

...hogy gyermekeink családjában a Te békéd és szereteted uralkodjon, és unokáink is erősödjenek hitükben!

...hogy amikor más édesanyákkal találkozunk, fel tudjuk ébreszteni bennük a közösségünkhöz való tartozás vágyát!

... különösen könyörgök a mai napon gyermekért,

Könyörögjünk! Szűz Mária, égi Édesanyánk, eszközöld ki számunkra is azt az örömet, amiben Szent Mónikának volt része, amikor láthatta fia életében a hit diadalát. Úr Jézus, kérünk, add meg nekünk, szülőknek és gyermekeidnek azt a nagy kegyelmet, hogy majd együtt örvezzhessünk a Te dicsőségedben az egész örökkévalóságon át. Amen.

Nagy örömmel hallottam a vasárnapi hirdetésekben, hogy Szent Mónika imakör indul plébániánkon. Sajnos a havi találkozókön nem tudok személyesen jelen lenni, de a napi imádságba

bekapcsolódva szeretnék a közösséggel együtt könyörögni gyermekeink hitéért, jövőjéért és segítségül hívni Mária mellett Szent Mónikát is a nevelésben. Ehhez kapcsolódva osztanám meg egy szép élményemet, amikor egy hisztis gyereknél váratlan segítséget küldött a Szűzanya.

Öt gyermek édesanyjaként sokféle hisztit láthattam már megnyilvánulni az évek során. Úgy gondoltam, van némi tapasztalatom ezek kezelésében. Legkisebb gyermekünk azonban egy nap új tapasztalattal gazdagított... Hogyan kezdődött, már nem is emlékszem, de talán ez a hisztiknél nem is annyira megállapítható. Egyszer csak jön. Ez bizony hiszti volt a javából!

Minden eddigi módszer csődöt mondott és bizony indulni kellett volna a tesókért is. Sehogyan sem tudtam kizökkenteni kicsi fiamat a hiszti örvényéből, földön fetrengés, kiabálás stb.

Nagyon elkeseredtem és dühöt éreztem. Nem igaz, az ember mindent megpróbál és ez a kis törpe uralja a hisztijével a helyzetet. Ekkor egy pillanatra sikerült kilépnem ebből a helyzetből, kívülről rápillantani őrzöngő gyermekemre és megszólítani Máriát: Drága Szűzanya! Hogyan lehet itt jó édesanyának lenni? Te mit csinálnál most? Én mindjárt lekeverek egy pofont, Te biztosan nem ütnéd meg. Kérlek segíts, olyan tehetetlennek érzem magam. Ebben a pillanatban a hisztiben fetrengő gyerek hirtelen abba hagyta az üvöltést, odaült az ölembe, átkarolta a nyakam és megpuszilt, én meg csak hagytam, hogy puha kicsi kezével megsimogasson az Isten. Köszönöm Mária, hogy társam vagy a nevelésben! (K)

Keresztségre készítõ beszélgetések

Néhány hónapja azokat, akik kisgyermekük számára keresztséget kérnek, de nem nagyon járatosak hitünk igazságaiban közösségünk családjai készítik fel. Ez egy körülbelül egyórás beszélgetést jelent, melynek célja egyfelől a keresztség szentségének megvilágítása, másfelől pedig az, hogy a jelentkezőket megpróbálják bevezetni a közösségbe. A szolgálatot vállaló négy házaspár közül háromnak a tagjai számoltak be lapunknak tapasztalataikról. Ők végzik a munkát, de az egész közösség felelőssége az, hogy imáinkkal kísérik a megkeresztelt gyerekeket és családjaikat.

ÖHL Anita, István, ti hogyan élitek meg ezeket a beszélgetéseket?

Lénárt Anita és István: Amikor Miklós atya ötlete nyomán megtalált minket a feladat, hogy részt vegyünk a keresztlőre jelentkező családok felkészítésében, örömmel vegyített izgatottsággal álltunk elébe. Vajon meg tudunk-e felelni a felkészítőre érkező családok elvárásainak, tudunk-e újat mondani nekik? Hiszen nem magunkat képviseljük, hanem az egész plébániai közösséget. A beszélgetés alkalmával meghívjuk a szülőket, hogy csatlakozzanak a közösségünkhöz, gyakorolják hitüket. Egy gyermek születésével járó boldog időszakban könnyebb az embereket megszólítani, hálásak Istennek, még azok is, akik éppen nincsenek közel az Úrhoz. Mindenkin látszik, hogy örömmel veszik a beszélgetést, szívesen szánják rá ezt a kis időt a keresztlőt megelőzően.

ÖHL: István, ti néhány éve csatlakoztatok közösségünkhöz, a Pestszentimrere költözők közül sokaknak nehezen megy az elszakadás a régi plébániájuktól!

Puskás István: A régi plébániánk messze van, és nem is volt olyan szoros a kötődésünk oda. Mielőtt ideköltöztünk, eljöttünk a templomba is, fontos szempont volt, hogy milyen közösséget találunk itt. Láttuk, hogy a templom tele van, sok a fiatal család, és élő a közösség. Nem volt kérdés, hogy itt a helyünk.

ÖHL: Mit gondoltok arról, hogy mindenkinek kiszolgáltatja az egyház a keresztséget, néhány éve még az volt a gyakorlat, hogy ezt valamilyen minimális hitgyakorláshoz kötötték?

PI: A felkészítő füzetben még ma is az áll, hogy ennek hiányában a keresztséget el kell halasztani. A bíboros atya kérése az, hogy legyen nyitott az egyház ezek felé a családok felé is, és a gyerekek révén kapcsolódhatnak ők is a közösségbe.

ÖHL: Mik a tapasztalataitok a felkészítő beszélgetésekről?

PI: Mi három családdal beszélgettünk eddig, és nagyon pozitívak a

tapasztalataink. Meglepően nyitottak voltak, kérdeztek. Keresik az utat, de még nem látják, hogyan is találhatnák meg.

ÖHL: Tünde, ti miért vállaltátok a felkészítéseket?

Révész Tünde: A mi helyzetünk annyiban különleges, hogy Péter nem nevelkedett vallásosan, de kész tények elé állítottam, mert példát kell mutatnunk a gyerekeinknek abban is, ahogy a hitünket próbáljuk továbbadni másoknak. Pétert végül azzal győztem meg, hogy csak a tényekről kell beszélnie, nincs mitől tartania.

Révész Péter: Én nem éreztem, hogy pont én lennék az az ember, aki mondani tud dolgokat, de meggyőztek, hogy éppen attól tudok hitelesen beszélni, hogy ismerem ezt az útkereső helyzetet.

RT: Nagyon pozitív volt a tapasztalatunk azzal a házaspárral, akikkel eddig beszélgettünk, hamar egy hullámhosszra kerültünk. Ők nem gyakorolják a vallást, a nagyszülők miatt kérték a keresztséget gyermeküknek. Hívtuk őket a közösségbe, főleg a baba-mama klubba, talánt mondtak.

Szentmisék rendje

Vasárnap: 8, 10 és 18 órakor.

Hétköznapi:

Hétfő: 18 órakor

Kedd, szerda, szombat: 7 órakor

Péntek: 18 órakor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órakor

Minden pénteken: 17 órakor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órakor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órakor szentségimádás

Hirdetések

Hittanórák

Elsőáldozók:

Hétfő: 1/2 5-től - 1/4 6-ig

Kedd: 1/2 5-től - 1/4 6-ig

4-7 évesek:

Szerda: 1/2 5-től - 1/4 6-ig

2. osztályosok:

Csütörtök: 1/2 5-től - 1/4 6-ig (még változhat)

Szentjánosbogár klub:

Péntek: 5-től 7-ig (Szenczi sulis)

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő: 9-11

Kedd, szerda, péntek: 15-18

Csütörtök: ZÁRVA

Telefonszám: 06-1/292-3113

A keresztség és bérálás szentségének felvételi szándékát kérjük az irodában ügyfélfogadási időben jelezni.

A jegyepárok esküvőjük tervezett időpontja előtt legalább három hónappal jelentkezzenek.

A temetések ügyintézése, valamint az urnafülkék váltása az irodában hétfőn, kedden és szerdán a hivatali időben történik.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia

(1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com).

Felelős kiadó: Blanckenstein Miklós plébános. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter;

Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu